

[Kaj Hansen.]

Vi vil gerne på den ene side give kommunalbestyrelserne så store beføjelser til at træffe beslutninger om bevillinger, men på den anden side er det også rigtigt, at et landsbevillingsnævn skal være garant for, at der i hvert fald er nogenlunde ensartede retningslinjer for de enkelte kommuner. Det bør ikke være sådan, at man kan få bevilling i én kommune, men ikke kan få det i en anden kommune, hvis det alene er bevillingsøgerens forhold, man bedømmer det efter.

Der er fra flere sider gjort opmærksom på, og det ligger også i et bilag til dette lovforslag, at man finder, det ville være rigtigt, at de retningslinjer, som handelsministeren skal fastsætte, kom noget klarere frem i selve loven. Det tror jeg også vil være rigtigt.

Jeg er også nødt til at gøre nogle bemærkninger om de kriterier, som man skal lægge til grund. Jeg tror, det er meget vanskeligt f. eks. at bedømme en bevillingsansøgers økonomiske forhold. Vi ved alle sammen, at der i restaurationsbranchen er noget, der hedder bagmænd, vi ved alle sammen, at restauranter ofte finansieres på en helt anden måde, end det ville fremgå af en bedømmelse af f. eks. den enkelte restauratørs økonomiske forhold. Jeg tror, det er et område, som det er meget vanskeligt at trænge igennem.

Hvad angår de kriterier, man bør stille, mener jeg, at de sanitære forhold må indgå med større vægt, end det nu er tilfældet. De er ofte under al kritik i mange bestående restauranter, og det er et forhold, det også er muligt nu at få rettet.

Så siges det også, at afgørelser, som efter loven skal træffes af kommunalbestyrelsen, vil kunne træffes af et bevillingsnævn. Nu ved jeg godt, at der står sådan både i den gældende lov og i lovforslaget, men jeg mener alligevel, det ville være rigtigt, selv om man har et bevillingsnævn, at kommunalbestyrelsen godkendte de indstillinger, der kom fra bevillingsnævnet, for der kunne være forhold, netop når det drejer sig om at tage stilling til en sådan sag, hvor det ville være rigtigt, at hvert enkelt kommunalbestyrelsesmedlem også fik lejlighed til at tage stilling til de bevillinger, som kommunen ønskede at give.

Med disse bemærkninger skal vi ikke modsætte os en fornuftig, ej heller en hurtig, behandling af lovforslaget.

Bølvig (RV):

Jeg synes, det var en interessant diskussion, som blev fremkaldt af hr. Jens Peter Jensen med hensyn til dette lovforslag og de to næste, om det absolut er nødvendigt, at vi får dem færdigbehandlet inden sommerferien. Som nyvalgt folketingsmedlem må jeg sige, at man ofte får fornemmelsen af, at alt for mange forslag kommer for hurtigt gennem folketinget, således at ikke mindst de mindre partier ikke har fået tilstrækkelig mulighed for at påvirke de forskellige forslag.

Det lovforslag, vi her skal drøfte, er efter min opfattelse et overordentlig afbalanceret forslag, en ajourføring af restaurations- og hotelloven af 1970. Denne jo ret nye lov blev gennemført efter et overordentlig omfattende og grundigt arbejde, men vi erkender, at de erfaringer, der er høstet, kan berettige til de foreslåede ændringer.

Det er min opfattelse, at ministeriet har taget et rimeligt hensyn til de henvendelser, der er kommet fra branchens organisationer, og klogt afvist en fuldstændig ophævelse af landsbevillingsnævnet.

Jeg finder det nødvendigt med en ankeinstans, der kan sikre borgerne mod vilkårlige lokale afgørelser, og som vil medvirke til en nogenlunde ensartet praksis.

Jeg hilser med tilfredshed, at kommunalbestyrelserne og lokale bevillingsnævn gennem det nye forslag sikres større indflydelse, og at bestemmelserne om fratagelse af bevilling og vilkårsfastsættelser nu kan gennemføres ved en mere forenklet fremgangsmåde. Men jeg vil advare mod for mange restriktioner, og af nogle af ordførertalerne her, ikke mindst hr. Kjelgaards, fik jeg indtryk af, at der var stor forståelse for indførelse af alt for mange restriktioner; det vil jeg advare imod.

Jeg mener ikke, at loven i den foreslåede form i særlig udstrækning kan hindre det stigende ungdomsalkoholmisbrug. Det vil bedre kunne bekæmpes gennem en skærpet politimæssig kontrol af den fastsatte aldersgrænse, og man bør nok være villig til at inddrage bevillinger til indehavere, som groft overtræder disse aldersgrænsebestemmelser. I øjeblikket er der efter min opfattelse alt for stor forskel i landets forskellige egne med hensyn til kontrollen med udskænkning til unge.

Hr. Jens Peter Jensen roste, synes jeg, med rette ministeren for at have forelagt os dette